

Förenade målen T-67/00, T-68/00, T-71/00 och T-78/00

JFE Engineering Corp. m.fl.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission

"Konkurrensbegränsande samverkan — Marknaden för sömlösa stålrör — EFTA —
Kommissionens behörighet — Överträdelse — Böter"

Förstainstansrättens dom (andra avdelningen) av den 8 juli 2004 . . . . . II - 2514

Sammanfattning av domen

1. *Talan om ogiltigförklaring — Gemenskapsdomstolens behörighet — Adressaten för ett beslut fattat av en gemenskapsinstitution ersätts med en ny adressat — Föreligger inte så länge den ursprungliga adressaten fortfarande finns*
(Artiklarna 229 EG och 230 fjärde stycket EG)

2. *Talan om ogiltigförklaring — Talan har väckts av den fysiska eller juridiska person som den ifrågasatta rättsakten riktats till — Överföring av talan till tredjeman — Otillåtet (Artiklarna 229 EG och 230 fjärde stycket EG)*

3. *Konkurrens — Gemenskapsregler — Överträdelse — Ansvar — Fysisk eller juridisk person som driver företaget vid tidpunkten för överträdelsen — Ansvar överförs av en annan person som har förvärvat rörelsen — Tillåtet — Räckvidd*

4. *Gemenskapsrätt — Principer — Grundläggande rättigheter — Presumtion om att någon är oskyldig — Förfarande i konkurrensfrågor — Tillämplighet*

5. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Beslut av kommissionen i vilket en överträdelse konstateras — Delar av bevisning — Bedömning av indicier — Erforderligt bevisvärde hos indicier som beaktas ensamma (Artikel 81.1 EG)*

6. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Beslut av kommissionen om konstaterande av en överträdelse som består i att ingå ett avtal med konkurrensbegränsande syfte — Beslut som stöder sig på skriftlig bevisning — Beviskrav på företag som bestrider överträdelsen (Artikel 85.1 EG)*

7. *Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Avtal mellan företag — Skadlig inverkan på konkurrensen — Bedömningskriterier — Konkurrensbegränsande syfte — Tillräckligt konstaterande (Artikel 81.1 c EG)*

8. *Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Avtal mellan företag — Bevisbördan för överträdelsen åvilar kommissionen — Gränser (Artikel 81.1 c EG)*

9. *Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Avtal mellan företag — Bevis — Svar från ett företag på begäran om upplysningar från kommissionen — Uttalande från ett företag bestritt av andra företag — Vittnesmål som avgivits inför en åklagare — Bevisvärde — Bedömning (Rådets förordning nr 17, artikel 11)*

10. *Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Avtal mellan företag — Bevisning för överträdelse — Kommissionen har ingett handling utan att avslöja källan — Tillåtet*
11. *Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Deltagande i möten med konkurrensbegränsande syfte — Omständighet som, när avståndstagande till fattade beslut inte gjorts, innebär att deltagande skett i den överenskommelse som samverkan leder fram till
(Artikel 81.1 EG)*
12. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Beslut av kommissionen i vilket en överträdelse konstateras — Erforderlig bevisning — Hur precisa uppgifter som krävs om vilka varor som omfattas av överträdelsen
(Artikel 81.1 EG)*
13. *Förfarande — Bevis — Bevisbörd — Överföring från sökanden till svaranden i särskilt fall — Kommissionens oförmåga att ange den dag då ett avtal med tredjeland som slutits med kommissionens hjälp löpt ut*
14. *Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Avtal och samordnade förfaranden som utgör en enda överträdelse — Företag som kan klandras för överträdelsen att ha deltagit i en övergripande överenskommelse — Kriterier
(Artikel 81.1 EG)*
15. *Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Inverkan på handeln mellan medlemsstaterna — Kriterier
(Artikel 81.1 EG)*
16. *Institutionernas rättsakter — Motivering — Skyldighet — Räckvidd
(Artikel 253 EG)*
17. *Talan om ogiltigförklaring — Grunder — Åsidosättande av rätten till försvar — Rättsstridighet som till sin natur hänför sig till den enskilde och därför inte skall prövas ex officio
(Artikel 230 EG; förstainstansrättens rättegångregler, artikel 48.2)*
18. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Beslut av kommissionen i vilket en överträdelse konstateras — Beslut som inte är identiskt med meddelandet om anmärkningar — Åsidosättande av rätten till försvar — Villkor — Omöjligt för företaget att försvara sig mot anmärkningar i det slutliga beslutet
(Rådets förordning nr 17, artikel 19.1)*

19. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Meddelande om anmärkningar — Nödvärdigt innehåll*
(Rådets förordning nr 17, artikel 19.1)
20. *Konkurrens — Administrativt förfarande — Behörighet för kommissionen respektive Europeiska frihandelsorganisationens övervakningsmyndighet — Princip om en enda kontroll — Inleda ett förfarande på grundval av både bestämmelserna i EG-fördraget och i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet — Tillåtet — Villkor — Omöjligt att i detta skede avgöra vilken myndighet som är behörig att fastställa och vidta sanktionsåtgärder mot en förmodad överträdelse*
(Artikel 81 EG; EES-avtalet, artiklarna 56 och 109; förordning nr 17)
21. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande — Befrielse från eller nedsättning av böter som motprestation för det kritiserade företags samarbete — Iakttagande av likabehandlingsprincipen*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15. 2)
22. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande — Kriterier — Företags samarbete under det administrativa förfarandet — Begrepp — Ingivande av begärda upplysningar utan att medge överträdelsen — Omfattas inte*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15. 2)
23. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande — Kriterier — Överträdelsens allvar*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15. 2)
24. *Konkurrens — Böter — Belopp — Fastställande — Kommissionens utrymme för eget skön — Gränser — Iakttagande av de av kommissionen antagna riktlinjerna — Iakttagande av gemenskapsrättens bestämmelser och allmänna rättsprinciper*
(Rådets förordning nr 17, artikel 15; kommissionens meddelande 98/C 9/03)
25. *Konkurrens — Böter — Belopp — Kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning — Domstolskontroll — Full prövningsrätt — Villkor för utövande — Räckvidd*
(Artikel 229 EG; rådets förordning nr 17, artikel 17)

1. När en fysisk eller juridisk person inte längre finns övertar dennes rättighetsinnehavare med nödvändighet företrädarens rättigheter och skyldigheter med avseende på en rättsakt från en institution och kan därför fullfölja en talan om ogiltigförklaring som företrädaren väckt.

När den som ett beslut riktas till fortfarande existerar har däremot inte gemenskapsdomstolarna, vare sig i samband med en talan om ogiltigförklaring i enlighet med artikel 230 EG eller när domstolen utövar sin fulla prövningsrätt i enlighet med artikel 229 EG, befogenhet att ersätta en fysisk eller juridisk person med en annan, med avseende på ändring av sanktionsåtgärderna i en gemenskapsinstitutions beslut. Endast den institution som har fattat det ifrågakavande beslutet har denna befogenhet. När den behöriga institutionen har fattat ett beslut och därmed fastslagit den persons identitet som beslutet skall riktas till, ankommer det inte på förstainstansrätten att ersätta denne med en annan.

(se punkterna 46 och 47)

2. När någon, för att göra sina rättigheter gällande i samband med en talan om ogiltigförklaring i enlighet med artikel 230 EG eller en begäran om ändring i enlighet med artikel 229 EG, väcker talan mot en rättsakt som riktas till

honom, kan denna talan inte överföras till en tredjeman som rättsakten inte riktats till. Om en sådan överföring hade varit möjlig, hade det förelegat en brist på överensstämmelse mellan den ställning som gav grund för att väcka talan och den ställning på grund av vilken talan fullföljdes. En sådan överföring skulle dessutom medföra att den person som rättsakten riktades till inte skulle vara densamme som den som förde talan i egenskap av mottagare.

(se punkt 48)

3. Den under vars ansvar ett företag sedermera drivs kan, under det administrativa förfarandet vid kommissionen, genom en förklaring med denna innebörd, överta ansvaret för de omständigheter som den verkligt ansvarige klandras för. Det ankommer emellertid på den fysiska eller juridiska person som ledde det ifrågakavande företaget när överträdelsen begicks att ansvara för denna. En sådan förklaring kan likväl inte få till följd att identiteten på den till vilken ett beslut från kommissionen riktats inte kan ändras sedan beslutet fattats och sökandens identitet i en talan om ogiltigförklaring av ett sådant beslut kan inte ändras sedan talan väckts.

(se punkt 50)

4. Principen om presumtionen om den anklagades oskuld följer bland annat av artikel 6.2 i Europakonventionen om mänskliga rättigheter och utgör en del av de grundläggande rättigheterna som enligt domstolens fasta rättspraxis skyddas genom gemenskapens rättsordning, vilket dessutom bekräftats i ingressen till Europeiska enhetsakten, i artikel 6.2 i Fördraget om Europeiska unionen och i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Med hänsyn till arten av de ifrågavarande överträdelserna och svårighetsgraden av de därtill knutna sanktionsåtgärderna, skall principen om presumtionen för den anklagades oskuld tillämpas i bland annat förfaranden rörande åsidosättanden av konkurrensregler som gäller företag och som kan leda till ålägganden av böter eller viten.

5. I konkurrensfrågor måste kommissionen förebrija exakt och överensstämmande bevisning till stöd för att den överträdelse den gjort gällande ägt rum.

Varje del av den bevisning som kommissionen företett måste emellertid inte nödvändigtvis motsvara dessa kriterier med avseende på varje del av överträdelserna. Det är tillräckligt att en samlad bedömning av alla de indicier som institutionen åberopat motsvarar detta krav. Det förhållandet att en handling endast avser vissa av de omständigheter som tagits upp i annan bevisning är därför inte tillräckligt för att tvinga kommissionen att återta denna handling från bevisningen mot sökandena.

Härav följer att om domstolen anser att det föreligger tvivelsmål skall företrädet ges åt den lösning som gynnar det företag till vilket beslutet om fastställelse av överträdelserna riktats. Rätten kan således inte fastställa att kommissionen, såsom denna har skyldighet att göra, styrkt att den ifrågavarande överträdelserna förelagat om denna fråga enligt domstolen fortfarande är föremål för tvivel.

(se punkterna 179, 180, 238 och 263)

6. Eftersom kommissionen har åberopat skriftlig bevisning för att styrka den överträdelse som den haft för avsikt att vidta sanktionsåtgärder mot, nämligen att ett avtal med konkurrensbegränsande syfte slutits, vilket är förbjudet enligt artikel 81.1 c EG, kan de utpekade företagen med framgång bestrida att överträdelserna begåtts endast genom att visa att bevisningen i det ifrågasatta beslutet är otillräcklig för att fastslå att ett rättsstridigt avtal förelagat. Det utgör inte något stöd för dessa företag att

(se punkterna 173, 177 och 178)

försöka styrka att avtalen inte slöts i deras ekonomiska intresse eller att det fanns en annan förklaring till deras faktiska agerande på dessa marknader än att ett avtal slutits med konkurrensbegränsande syfte.

(se punkterna 181–187)

7. Eftersom kommissionens uppgift är att vidta sanktionsåtgärder mot överträdelser mot artikel 81.1 EG och eftersom avtal som innebär att "marknader eller inköpskällor delas upp" uttryckligen är förbjudna enligt artikel 81.1 c EG är det tillräckligt att kommissionen fastslår att ett avtal mellan företag som kan påverka handeln mellan medlemsstaterna har haft till syfte eller resultat att marknaderna inom gemenskapen för en eller flera varor delas upp för att detta avtal skall utgöra en överträdelse.

(se punkt 202)

8. När kommissionen har för avsikt att vidta sanktionsåtgärder mot överträdelser mot artikel 81.1 c EG ankommer det visserligen med nödvändighet på denna att styrka att ett rättsstridigt avtal om

marknadsuppdelning har slutits, men det vore att gå för långt att dessutom fordra att kommissionen förebringa bevisning för hur detta skulle genomföras. Det vore nämligen för enkelt för ett företag som gjort sig skyldigt till en överträdelse att undkomma sanktionsåtgärder om det kunde ha framgång med att åberopa att de upplysningar som framlagts beträffande hur ett rättsstridigt avtal genomförts var vaga, när det emellertid styrkts att ett avtal förelegat och att det haft ett konkurrensbegränsande syfte. Företagen kan försvara sig i en sådan situation försåvitt de har möjlighet att kommentera all bevisning som kommissionen åberopat mot dem.

(se punkterna 203 och 317)

9. Förstainstansrätten fäster mer tilltro till svar på begäran om upplysningar från kommissionen med stöd av artikel 11 i förordning nr 17 som avges för ett företags räkning än till vad någon anställd vid företaget skulle kunna uppge, oavsett vilken erfarenhet eller åsikt som den anställde kan ha.

Ett uttalande från ett företag som misstänks ha deltagit i en kartell och som bestritts av flera andra misstänkta före-

tag kan emellertid inte anses utgöra tillräcklig bevisning för att de sistnämnda gjort sig skyldiga till överträdelsen, om detta inte stöds av annan bevisning.

omständigheter som medför att ett sådant vittnesmål är trovärdigare än ett vanligt uttalande.

(se punkterna 205, 211, 212, 219, 296 och 312)

I övrigt måste uttalanden som går emot den som avgivit dem i princip anses utgöra särskilt trovärdig bevisning. I synnerhet om någon ombeds att kommentera vissa handlingar och denne medger att han gjort sig skyldig till en överträdelse och därmed tillstår omständigheter som ligger utanför vad som skulle gå att sluta sig till direkt utifrån de ifrågavarande handlingarna, utvisar detta förhållande, om inte motsatsen framgår av särskilda omständigheter, att denne har beslutat sig för att säga sanningen.

10. Principen om fri bevisprövning dominerar i gemenskapsrätten och det enda relevanta kriteriet för att värdera den förebringade bevisningen utgörs av dess trovärdighet. En handling kan inte anses sakna trovärdighet på grund av att kommissionen, som har ingett den, vägrar att avslöja källan, eftersom det kan vara nödvändigt för kommissionen att skydda uppgiftslämnarnas identitet.

(se punkt 273)

Ett vittnesmål som avgivits inför en åklagare har visserligen inte samma styrka som ett vittnesmål som avgivits under ed vid domstol. Förstainstansrätten finner emellertid att det tvång som följer av åklagarens undersökningsbefogenheter och de negativa konsekvenser som i straffrättsligt hänseende kan följa för den som avgivit ett falskt vittnesmål i samband med en utredning utgör

11. Ett företag som deltar i möten med konkurrensbegränsande syfte, som inte offentligt tar avstånd från vad som diskuteras vid mötena och som därigenom låter övriga mötesdeltagare förstå att det deltar i den överenskommelse som mötena leder fram till och att det kommer att följa denna skall anses ha deltagit i den konkurrensbegränsande samverkan i fråga.

(se punkt 327)

12. Om det i ett beslut om sanktionsåtgärder mot ett avtal i sin helhet framstått som om den angivna överträdelsen avsett ett särskilt slags varor och om bevisning förebringats till stöd för en sådan slutsats, hade den omständigheten att beslutet inte innehåller precisa och uttömmande uppgifter om alla de varor som omfattades av överträdelsen inte ensam varit tillräcklig för att göra en ogiltigförklaring av nämnda beslut befogad. Om förhållandena inte hade varit sådana hade ett företag kunnat undkomma sanktionsåtgärder trots att kommissionen styrkt att det begått en överträdelse, även om det inte styrkts vilka särskilda varor som avsågs i ett utbud av liknande varor som såldes av det ifrågasvarande företaget.

dighet som direkt berör den medför att förstainstansrätten inte kan fälla ett avgörande med full kännedom om den dag då dessa avtal upphörde att gälla. Det skulle strida mot principen om god rättskipning om kommissionens ovan nämnda oförmåga skulle få konsekvenser för de företag som det ifrågasatta beslutet riktades till och som, till skillnad från svarandeinstitutionen inte hade möjlighet att förebringa den bevisning som saknas.

(se punkterna 342–344)

(se punkt 336)

13. Sökanden kan allmänt sett inte överföra bevisbörda till svaranden genom att göra gällande omständigheter som sökanden inte kan styrka. Eftersom kommissionen beslutat att inte påtala en överträdelse av konkurrensbestämmelserna under den tid då de avtal om frivillig exportbe-gränsning var i kraft som slutits mellan ett tredjeland och gemenskapen, före-trädd av kommissionen, kan begreppet bevisbörda inte tillämpas till kommissio-nens fördel med avseende på den dag då dessa avtal upphörde att gälla. Kommissi-onens oförklarliga oförmåga att före-bringa bevisning avseende en omstän-

14. Ett företag kan hållas ansvarigt för en övergripande samverkan även om det har styrkts att det endast har deltagit direkt i ett eller flera av de moment som tillsammans utgör samverkan, om dels företaget kände till eller tveklöst borde ha känt till att den samverkan i vilken det deltog, särskilt genom regelbundna möten som anordnades under flera år, ingick i en plan som syftade till att snedvrیدا den normala konkurrensen, dels denna plan omfattade samtliga de moment som tillsammans utgör den konkurrensbegränsande samverkan.

Under förutsättning att varje företag bidragit på sitt eget vis till att uppnå ett gemensamt syfte, utesluter den omstän-

digheten att olika företag spelade olika roller när de strävade efter att uppnå det gemensamma syftet inte att det varit fråga om ett konkurrensbegränsande ändamål och därmed om en överträdelse.

16. Skyldigheten att motivera en rättshandling innefattar inte en skyldighet för den institution som upprättat denna att motivera varför institutionen inte riktat liknande rättsakter till utomstående parter.

(se punkt 414)

(se punkt 370)

15. Ett beslut, ett avtal eller ett samordnat förfarande kan anses påverka handeln mellan medlemsstaterna när det på grundval av flera faktiska och rättsliga omständigheter, med tillräcklig grad av sannolikhet, kan förutses att förfarandet i fråga direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt, kan inverka på handeln mellan medlemsstaterna. Härav följer att kommissionen inte är skyldig att visa att en sådan inverkan på handeln verkligen förelegat, eftersom det är tillräckligt om en potentiell inverkan förelegat. Det är emellertid av betydelse att denna faktiska eller potentiella inverkan inte är obetydlig.

17. Åsidosättande av rätten till försvar, som är en rättsstridighet som till sin natur hänför sig till den enskilde, utgör inte ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter och skall därför inte prövas ex officio. En sådan grund skall därför avvisas i enlighet med artikel 48.2 i rättegångsreglerna om en part åberopat den först i sin replik.

(se punkt 425)

(se punkt 392)

18. Rätten till försvar åsidosätts på grund av skillnader mellan meddelandet om anmärkningar och det slutliga beslutet endast om en anmärkning i det slutliga beslutet inte framlägs på ett så tydligt sätt i meddelandet om anmärkningar att de som beslutet riktas till kan försvara sig.

Härav följer att kommissionen i princip inte kan klandras för att den begränsar ett slutligt besluts omfattning i förhållande till de anmärkningar som föregått beslutet, eftersom den måste låta de till vilka beslutet riktas yttra sig och i förekommande fall beakta dessas yttranden över anmärkningarna, just för att iaktta deras rätt till försvar.

(se punkterna 429 och 430)

19. Kommissionens skyldigheter i samband med meddelandet om anmärkningar är begränsade till att beskriva de framförda anmärkningarna och att tydligt ange de omständigheter som den grundar sig på och hur den bedömt dessa, för att de till vilka anmärkningarna riktas skall kunna försvara sig på ett ändamålsenligt sätt. Kommissionen är inte skyldig att ange de slutsatser den dragit av omständigheter, handlingar och rättslig argumentation.

(se punkt 453)

20. Ett system med en enda kontroll för tillämpning av konkurrensbestämmelserna har införts genom avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES), bland annat genom artiklarna 56 och 109 i detta. Detta system skall tillämpas från och med utredningskedet, varvid var och en av myndighe-

terna är skyldig att avsluta ärendet och att vidarebefordra sina handlingar till den andra myndigheten om den finner att den andra myndigheten är behörig.

Begreppet en enda kontroll kan emellertid inte tillämpas redan när undersökningen inleds om det i detta skede inte kan fastställas vilken myndighet som är behörig. För det fall Europeiska frihandelsorganisationens (Efta) övervakningsmyndighet skulle inleda ett förfarande med avseende på vilket det slutligen skulle visa sig att kommissionen var behörig, skulle nämligen ett annat tillvägagångssätt innebära ett åsidosättande av principen att bestämmelserna i EES-avtalet inte kan medföra att kommissionen undantas från behörigheten att undersöka konkurrensbegränsande förfaranden som inverkar på handeln mellan gemenskapens medlemsstater.

Kommissionen kan därför inte kritiseras för att inleda en undersökning inom en särskild sektor och att därvid som rättslig grund samtidigt åberopa artikel 81 EG, förordning nr 17 samt artikel 53 EES och ett beslut från Eftas övervakningsmyndighet om att bifalla kommissionens begäran om bistånd, om den när den inleder undersökningen inte med säkerhet kan inse vilken rättslig grund som är den riktiga, eftersom detta beror på

resultatet av den utredning som skall genomföras.

(se punkterna 489, 490 och 492)

21. Om olika företag i samma skede av det administrativa förfarandet och under likartade omständigheter lämnar jämförbara uppgifter till kommissionen med avseende på de faktiska omständigheter som de klandras för, skall graden av dessa företags samarbete anses vara jämförlig, med följd att dessa företag skall behandlas lika när det bötesbelopp fastställs som skall åläggas dem.

(se punkterna 501 och 573)

22. För att ett företags samarbete skall göra en nedsättning av bötesbeloppet befogad, måste företaget agera på ett sådant sätt att det bidrar till att underlätta kommissionens uppgift att fastställa och beivra överträdelser av gemenskapens konkurrensregler.

Det företag underlättar inte i betydande mån kommissionens uppgift som begränsar sig till att lämna faktiska upplysningar som kommissionen begärt och som endast är till nytta genom att de i viss mån utgör stöd för andra uttalanden som kommissionen redan förfogar över, men som inte godtar en tolkning av dessa som kan utvisa att företaget varit delaktigt i en överträdelse och som inte vid något tillfälle under det administrativa förfarandet upplyst kommissionen om att företaget medgav de faktiska omständigheterna, alltmedan det i övrigt fortsätter att bestrida dessa omständigheter inför rätten.

(se punkterna 499, 503–505)

23. Det bötesbelopp som åläggs ett företag på grund av en konkurrensrättslig överträdelse skall vara proportionellt mot överträdelsen bedömd i sin helhet med beaktande av bland annat hur allvarlig den varit.

Vid bedömningen av hur allvarlig en överträdelse är måste hänsyn tas till en rad faktorer, vars slag och betydelse varierar alltefter överträdelsen i fråga och de särskilda omständigheterna i fallet.

(se punkt 532)

24. Trots att kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning när den fastställer bötesbelopp i konkurrensärenden, kan den inte avvika från de regler som den ålagt sig och måste beakta särskilt de tvingande delarna i riktlinjerna. Försåvitt den inte enligt riktlinjerna för beräkning av böter är skyldig att regelmässigt beakta en viss omständighet, kan kommissionen avgöra vilka faktorer som skall beaktas för detta ändamål, vilket medför att den kan anpassa sin bedömning till det aktuella fallet. Kommissionen är emellertid skyldig att göra sin bedömning med iakttagande av gemenskapsrätten, som inte endast omfattar fördragets bestämmelser, utan även de allmänna rättsprinciperna.

(se punkterna 537, 553 och 572)

25. När ett företag väcker talan mot ett beslut från kommissionen i vilket denna ålagt böter på grund av att konkurrensbestämmelserna överträtts och i sin talan yrkar att gemenskapsdomstolen skall utöva sin fulla prövningsrätt har rätten, även om detta sker i samband

med en begäran om nedsättning av böter, befogenhet att ändra den omtvistade rättsakten, även om den inte ogiltigförklaras, med beaktande av samtliga faktiska omständigheter för att ändra det bötesbelopp som påförts. Gemenskapsdomstolarnas fulla prövningsrätt, som i enlighet med artikel 229 EG tillerkänns dessa genom artikel 17 i förordning nr 17, inbegriper uttryckligen befogenhet att i förekommande fall höja ålagda böter.

Kommissionens företrädare kan, med undantag för uttryckliga, motsatta instruktioner från deras överordnade, rättsenligt yrka att gemenskapsdomstolarna skall utöva sin fulla prövningsrätt för att höja ett bötesbelopp som kommissionens ledamöter fastställt. Att en av kommissionens företrädare yrkar att en gemenskapsdomstol skall utöva sin befogenhet och anför argument till grund för denna åtgärd, innebär inte att företrädaren sätter sig i kommissionärernas ställe.

(se punkterna 575 och 577)